

De wolf van het Waasland

(auteur: Marc Spandel + AI)

Avonturen van
Marcos Spandelius

De wolf van het Waasland...

De wolf van het Waasland

Hoofdstuk 1 – De Fluistering.

Marcos zet zijn eerste stappen, in het Waasland om dit mysterieuze geval verder uit te onderzoeken.

De wolf van het Waasland...

Het begon zoals zulke dingen altijd beginnen: niet met een schreeuw, maar met een fluistering.

De ochtend was nat en zwaar van mist toen de eerste melding kwam. Een oude boer uit Vrasene, met een stem als schurend hout, vertelde live op Radio Waasland:

“Ik zag iets in de verte. Groot en geluidloos... Bewoog als een schaduw over de akker, net voor zonsopgang. Het keek naar mij... en ik voelde me kleiner dan ooit.”

De presentator lachte ongemakkelijk, zoals mensen doen wanneer ze niet weten of iets serieus bedoeld is. Maar luisteraars bleven hangen. De telefoon begon te rinkelen. Meer meldingen kwamen binnen. In Kemzeke had een fietser iets horen grommen in de struiken. In Belsele vond een jogger pootafdrukken die abrupt ophielden bij een beek, alsof het dier was opgelost in de lucht.

Er was geen paniek, geen sensatie. Alleen dat typische, Wase wantrouwen:

“Wat ze niet kunnen verklaren, zwijgen ze dood. Maar wij weten beter.”

Ver weg, in zijn kleine kelderwoning in een zijstraatje van Sint-Niklaas, zat Marcos Spandelijs aan zijn bureau. Zijn koffie was al koud geworden. Hij had net een oude krant opgevouwen toen hij het hoorde — de heruitzending van het radiofragment.

Zijn wenkbrauwen fronsten subtiel. Zijn vinger bleef hangen boven het toetsenbord.

Hij pauzeerde.

“Een wolf?”

“Hier?”

Hij stond recht, strekte zijn rug, en wandelde naar de muur waar een oude landkaart van het Waasland hing. Op bepaalde plekken had hij pins geplaatst – resten van vorige onderzoeken: een verdwenen klokkenluider, een mysterieuze tunnel, een spoor van radioactieve paddenstoelen.

Nu, zonder aarzeling, nam hij een rode pin en stak die in Vrasene.

“Als niemand hem ziet... waarom zien ze hem dan toch?”

De volgende ochtend stapte Marcos op de trein in het station van Sint-Niklaas. Zijn veldjas droeg sporen van eerdere reizen: een scheur bij de rechtermouw (een ruzie met een alpaca in Peru), een vlek van besjes uit het Zwarte Woud. Aan zijn riem hing een klein notitieboek met de naam *“Lupus?”* erop geschreven in inkt.

De wolf van het Waasland...

Toen hij uit de trein stapte, viel het hem meteen op. De lucht was stil. Te stil. Geen duiven op het plein. Geen honden die blaften. Zelfs het geroep van de marktkoopmannen leek gedempt, alsof de stad haar adem inhield.

Hij liep richting de bibliotheek en vroeg naar lokale krantenarchieven. Niemand had iets geschreven over een wolf. Maar de archivaris keek hem net iets te lang aan voor hij dat antwoord gaf.

Later sprak hij een vrouw die de geruchten wél had gehoord.

“Ik ben blij dat u het vraagt,” zei ze terwijl ze haar boodschappentas herschikte.

“Mensen lachen erom, maar ik zeg u: het is iets ouds. Niet gewoon een beest. Het is... iets dat komt kijken wanneer wij te ver gaan.”

“Te ver?” vroeg Marcos.

“Te ver in alles,” zei ze. “Leugens. Macht. Zwijgen.”

Die avond, in een klein pension, bladerde Marcos door zijn notities.

Drie meldingen van waarnemingen. Twee zonder zichtbare bron. Eén kindertekening met een wolf in een jas. En de blik van de archivaris.

Hij sloot zijn ogen. De mist van de ochtend kwam terug in zijn herinnering, als een waas die zich nu ook over zijn denken legde.

“Ik heb verhalen gezien die waarheid werden. En waarheden die verdampten tot geruchten. Maar dit... voelt anders.”

Hij schreef één zin op de lege bladzijde:

“De wolf is nog niet verschenen, maar hij is al overal.”

De wolf van het Waasland...

Hoofdstuk 2 – De Onzichtbare Pootafdruk.

Marcos Spandelijs trekt het veld in, voert gesprekken, doet observaties, en krijgt stilaan een beklemmend gevoel dat de wolf misschien iets **meer** is dan een beest.

De wolf van het Waasland...

De volgende ochtend stond Marcos vroeg op. Hij had amper geslapen. Zijn hoofd was vol vage verbanden, flarden gesprekken en een terugkerende gedachte: *als niemand de wolf gezien heeft, waarom zijn er dan zoveel mensen die zich bekeken voelen?*

Hij nam de bus richting Stekene, stapte uit aan de rand van een veld en begon te wandelen langs een modderig pad dat slingerde tussen populieren en weiland. De grond was nog nat van de regen van de vorige nacht. Goed voor sporen, dacht hij.

Maar er waren **geen** sporen.

Zelfs de modder leek onaangeroerd. Alsof het landschap zichzelf had gewist.

“Een wolf laat pootafdrukken achter,” mompelde Marcos tegen zichzelf.

“Tenzij hij niet wil dat je weet waar hij is... of wie hij is.”

Hij stopte bij een kleine boerderij waar de geur van houtvuur en mest hem welkom heette. Een oude man, krom van werk en jaren, zat op een bankje met een kop dampende koffie.

“’t Is zeker voor die wolf?” vroeg de man, nog voor Marcos zijn naam had uitgesproken.

“Gij zijt al de derde die iets komt vragen.”

“En wat zegt u hen?” vroeg Marcos.

De boer grijnsde, toonde een rij tanden die de tijd niet gespaard had.

“Dat hij er is. Maar dat hij soms gewoon... menselijk is. En dan kijkt hij je aan, vriendelijk zelfs, en zegt: *‘Er is hier geen wolf.’*”

Marcos zweeg, liet die woorden bezinken. De man wees naar het veld.

“Daar, aan de rand van dat bosje. Daar hoorde ik hem. Geen gehuil. Meer... een stem die ik kende. Maar anders. Dieper. Onherkenbaar.”

In het bosje vond Marcos niets dan stilte.

Maar die stilte drukte. Het voelde niet leeg — het voelde alsof iets zich inhield.

Alsof het zich aanpaste aan zijn aanwezigheid.

Hij haalde zijn notitieboek boven en tekende ruwweg het landschap.

Dan, onwillekeurig, begon hij een vorm te schetsen — geen dier, geen mens, maar iets er tussenin. Hij schrok van wat hij tekende, kraste het door en sloot het boek.

“Misschien ben ik de enige die sporen zoekt. Misschien is hij de enige die weet waar ik zal staan.”

De wolf van het Waasland...

Later die dag sprak hij met een vrouw op leeftijd in de bibliotheek van Moerbeke, waar hij op oude kranten stootte met vage koppen:

“Dierlijke kreten storen nachtrust in Kallo.”

“Schapen gespannen? Of spanning in de schapenstal?”

De vrouw herkende zijn naam.

“U bent die man die dingen zoekt die anderen liever niet vinden.”

Hij glimlachte bescheiden.

“Ik zoek enkel wat men fluistert.”

Ze keek hem lang aan, alsof ze woog of ze hem mocht vertrouwen. Toen zei ze:

“De wolf is geen dier, mijnheer Spandelijs. Het is wat mensen worden... wanneer niemand hen meer controleert. Wanneer ze vrij zijn om te nemen. Om te overheersen. Sommigen dragen een das. Sommigen een uniform. Sommigen een glimlach.”

Bij het vallen van de avond zat Marcos alleen op een bankje, uitkijkend over de velden. De wind bewoog traag door het gras. De hemel kleurde koper.

Er was nog altijd geen wolf.

Maar Marcos had hem al gevoeld in de verhalen. In de blik van de mensen. In de stilte van het landschap.

“Er zijn pootafdrukken,” fluisterde hij.

“Maar ze zijn onzichtbaar. Tot je weet hoe je moet kijken.”

Hoofdstuk 3 – Het Spel der Maskers.

Marcos Spandelijs verlegt zijn zoektocht van de velden naar de stad, en langzaam beseft hij dat de wolf zich mogelijk niet schuilt in de bossen, maar in mensen — of beter: in rollen, functies en façades.

De wolf van het Waasland...

De sfeer wordt intenser en Marcos voelt dat hij dichterbij een gevaarlijke waarheid komt.

De overgang van de stilte van het platteland naar de drukte van de stad voelde voor Marcos als een plots ontwaken uit een droom. De geluiden van verkeer, het gezoem van winkels, de geur van vers brood en dieselolie — het contrast met het verstilte landschap van die ochtend was bijna brutaal.

Toch voelde hij dat hier, tussen de gebouwen, de straten en de mensen, iets anders speelde.

Iets subtieler.

Iets gevaarlijker.

Hij begon zijn tocht in het administratief centrum van Sint-Niklaas, een modern gebouw met glazen wanden en correcte groeten. Aan het loket vroeg hij beleefd naar meldingen van wilde dieren, klachten van buurtbewoners, of ongebruikelijke dossiers.

De jonge bediende typte traag en mechanisch, glimlachte, maar haar ogen gleden vluchtig over Marcos' gezicht alsof ze hem al kende.

“Er zijn geen officiële meldingen,” zei ze uiteindelijk.

“Maar... wees voorzichtig. Niet iedereen hier is wie hij lijkt.”

Ze legde haar hand op een stapeltje papieren, aarzelde, en fluisterde:

“Soms zie je de wolf pas... als je denkt dat je tegenover een lam staat.”

Marcos knikte zwijgend. Hij wist: dit was geen gewone opmerking.

Hij bezocht een lokale boekhandel met een zijzaaltje waar lezingen gehouden werden. Die avond stond er een lezing gepland over “veiligheid en identiteit in tijden van verwarring”, geleid door een gemeenteraadslid met reputatie: de heer Van Lucht.

De zaal zat vol. De lucht was zwaar van parfum, koffie en onuitgesproken meningen.

De wolf van het Waasland...

Van Lucht betrad het podium met een zekere elegantie — een man die zijn woorden zorgvuldig koos, wiens glimlach net lang genoeg bleef hangen om geloofwaardig te zijn.

“We leven in tijden waarin grenzen vervagen,” zei hij.

“Tussen burger en bedreiging. Tussen orde en chaos. En ja... zelfs tussen mens en beest.”

Marcos voelde hoe zijn nekhaartjes recht kwamen. Het publiek applaudisseerde, maar hij hoorde er een echo in... iets dat niet klopte.

“Dit is niet zomaar een politicus,” dacht hij.

“Hij spreekt niet alleen over de wolf. Hij speelt hem.”

Na de lezing bleef Marcos achter bij de koffietafel. Hij observeerde. Hoorde flarden van gesprekken. Veel mensen leken opgelucht. Alsof ze graag geleid wilden worden. Alsof Van Lucht hun angst een vorm had gegeven — een vijand buiten zichzelf.

Toen zag hij hoe Van Lucht in een hoekje met een collega sprak.
Zacht... Sluw...

“Zolang ze denken dat de wolf buiten staat,” zei hij, “kunnen wij hier binnen alles doen wat we willen.”

Marcos’ hart bonsde. Hij had het niet gedroomd. Hij had het gehoord.

“Dit is geen mythe meer,” schreef hij later die nacht in zijn boek.

“De wolf leeft. Niet als dier. Maar als taal. Als angstverkoop. Als glimlach op het juiste moment.”

Hij wandelde terug naar zijn kamer door de verlaten stad. De straatlantaarns wierpen lange schaduwen op de gevels. In sommige ramen brandde licht. Achter sommige gordijnen bewogen mensen, veilig en onwetend.

En ineens dacht hij terug aan een zin uit zijn jeugd:

“De echte wolven dragen geen vacht. Ze dragen verantwoordelijkheid. En gebruiken het als masker.”

De wolf van het Waasland...

Voor hij ging slapen, keek Marcos lang in de spiegel boven de wastafel.

Hij zag een man die vragen stelde. Een man die zocht naar waarheid.

Maar ook een man die zelf een rol speelde. De rol van ontdekkingsreiziger. De rol van ontrafelaar.

“Wie ben ik,” fluisterde hij, “als ik zelf ook een masker draag?”

Hoofdstuk 4 – De Ontmoeting.

Marcos Spandelijs komt uiteindelijk oog in oog komt te staan met **de wolf** — maar niet zoals hij had verwacht. De sfeer is mysterieus, beklemmend en geladen met symboliek, terwijl de grens tussen realiteit, illusie en waarheid vervaagt.

De wolf van het Waasland...

De wind was gaan liggen.

De stad leek die avond een adem ingehouden te hebben. Marcos voelde het al bij het opstaan van de maan: dit wordt geen gewone nacht.

Zijn stappen brachten hem naar de rand van de stad, voorbij het industriegebied, waar straatverlichting overgaat in leegte. Hij had een tip gekregen — een anonieme brief in zijn brievenbus, geschreven in sierlijke krulletters:

“Als je écht wil weten wie de wolf is, kom dan bij maanlicht naar loods 42, aan de spoorlijn van Stekene.”

Het klonk bijna te teatraal. Maar Marcos wist inmiddels: *de waarheid verbergt zich zelden op nuchtere plaatsen.*

Hij stond even stil voor hij de zware deur van de loods openduwde. Roestig metaal piepte als een oude stem. De ruimte binnenin was donker, groot, leeg... op het eerste zicht.

En toch voelde hij het meteen: hij was niet alleen.

Zijn adem vormde wolkjes in de kille lucht. Zijn voetstappen weerklonken zacht op de betonnen vloer. Hij bleef staan. Wachtte.

Toen hoorde hij het. Een zacht gegrom. Geen dierlijk geluid, maar iets tussen spraak en grom. Iets dat klonk als een gedachte die je niet zelf had.

Een figuur kwam uit de schaduw gelopen. Eerst slechts contouren: lang, hoekig, gehuld in een jas die te breed viel, alsof hij zijn vorm verborgen hield. De maan, die door een gat in het dak viel, verlichtte net zijn gezicht.

Marcos voelde zijn hart sneller slaan.

De ogen waren gloeikolen. Niet letterlijk, maar zo intens dat het leek alsof ze zijn binnenste doorboorden.

De mond glimlachte. Geen gevaarlijke grijns. Een rustige, beheerste glimlach. En toch... Marcos wist: dit is hem.

“Je hebt me gevonden,” zei de figuur.

De stem was laag. Glad als fluweel, koud als staal.

“Of beter gezegd: je hebt eindelijk durven kijken.”

De wolf van het Waasland...

Marcos probeerde zijn stem te vinden.

“Ben jij... de wolf?”

De figuur knikte traag.

“Niet de wolf die je zoekt. Maar wel degene die je voelt. Ik besta niet in krantenkoppen. Ik besta in angst. In keuzes. In stemmen. In stilte. Ik ben wat er overblijft... als mensen niet meer durven zeggen wat waar is.”

Hij stapte dichterbij. Marcos hield zich recht, maar voelde hoe zijn benen zwaar werden.

“Ze hebben me al vaak een naam gegeven,” zei de figuur.

“Vroeger was ik het monster. Dan de vijand. Dan de ander. Nu... ben ik hun buurman. Hun leider. Hun held.”

Marcos haalde adem. Zijn keel droog.

“En waarom ben je hier?”

De figuur lachte zachtjes.

“Omdat jij me geroepen hebt. Elke keer dat je zweeg toen je iets wist. Elke keer dat je aan jezelf twijfelde. Elke keer dat je dacht: *misschien is het makkelijker om niets te doen.*”

“Jij... voedt mij.”

Een stilte viel. Marcos voelde de waarheid branden in zijn borst.

“Ben ik zelf dan... een deel van jou?”

De figuur boog lichtjes voorover. De glimlach breder nu.

“Iedereen is dat. De vraag is niet of ik besta. De vraag is: wat doe jij als je me ziet?”

En toen, als een schaduw die in de nacht oplost, stapte de figuur terug in het donker. De maan werd bedekt door een wolk. De temperatuur leek plots te stijgen.

De loods was leeg.

De wolf van het Waasland...

Marcos bleef nog lang staan, alleen met zijn gedachten. De stilte was nu anders. Geen dreiging meer — maar ook geen geruststelling.

Toen nam hij zijn notitieboek. Zijn hand trilde nauwelijks terwijl hij schreef:

“De wolf heeft geen tanden nodig. Alleen stemmen. Stilte. En schouders die zich omdraaien.”

Hij sloot het boek.

“Ik heb hem gevonden. En hij kijkt door ons allemaal.”

Hoofdstuk 5 – Het Dossier.

Marcos Spandelijs gaat na zijn intense ontmoeting met de wolf, op zoek naar bewijs — tastbare of onbetwistbare aanwijzingen dat wat hij zag en voelde echt is. Maar zijn zoektocht confronteert hem opnieuw met een wereld waar de waarheid vaak opzettelijk onzichtbaar wordt gemaakt...

De wolf van het Waasland...

Marcos had de wolf gezien. Of iets dat zich zo noemde.

Maar dat was niet genoeg.

Zien is geloven, zeggen ze. Maar in een wereld van beeldvorming, filters, halve waarheden en glimlachende maskers was *zien* niet voldoende. Marcos wist: hij moest het aantonen. Documenteren. Vastleggen. Of het risico lopen dat ook deze ontmoeting werd weggewoven als suggestie, als waan.

Hij moest een dossier samenstellen.

De dagen na de ontmoeting bracht hij door in archieven, cafés, kelders en koffiekamers. Hij sprak met mensen die eerder zwegen. Ze openden zich langzaam — soms uit vertrouwen, soms uit angst, soms uit een merkwaardige vorm van opluchting.

In Lokeren vond hij een gepensioneerd stadsmedewerker die weigerde iets op papier te zetten, maar fluisterde:

“Er zijn dossiers die ineens verdwijnen. Klachten die intern afgehandeld worden door mensen die we nooit ontmoeten. Beslissingen die al genomen zijn voor ze op tafel komen.”

“En de wolf?” vroeg Marcos.

De man knikte langzaam.

“Hij vergadert. Hij lacht. Hij feliciteert je met je promotie.”

Marcos noteerde:

“De wolf werkt met agenda’s. Geen klauwen. Hij jaagt op posities, niet op prooien.”

In een rommelige kelder van de bibliotheek van Beveren vond hij microfiches van lokale kranten uit de jaren '80. Eén artikel stak eruit:

“Raadsvoorzitter treedt af na mysterieuze beslissingsovername – ‘Ik voelde me buitenspel gezet door iets... onzichtbaars.’”

Het dossier waarnaar verwezen werd, was nooit in het archief geraakt. Een lege map, wel genummerd, lag er nog. De inhoud was verdwenen. Of nooit aanwezig geweest.

’s Avonds zat Marcos in zijn kamer, muren bedekt met kaarten, krantenknipsels, diagrammen. Hij had met touwtjes rode lijnen verbonden tussen verdwenen subsidies, gesaboteerde buurtprojecten en plots opgestapte klokkenluiders. Hij zoomde in op gezichten. Vergaderfoto’s. Toespraken.

Op elk niveau — lokaal, provinciaal — herkende hij het patroon:

Dezelfde glimlach. Dezelfde woorden. Dezelfde ongrijpbaarheid.

De wolf van het Waasland...

En altijd was er net niet genoeg om iemand echt aan te wijzen. Net niet genoeg om alarm te slaan. Net genoeg om aan jezelf te gaan twijfelen.

Op een regenachtige donderdag probeerde Marcos een afspraak te maken met een ambtenaar van het Departement Omgeving. De man had op sociale media ooit een cryptisch bericht gepost over “de ware rovers van het landschap.” De afspraak werd bevestigd. Maar op de dag zelf... was de man verdwenen. Overgeplaatst. Geen informatie.

Een collega zei:

“Hij stelde te veel vragen. En de wolf houdt niet van spiegels.”

Marcos keerde terug naar zijn kamer. Hij bekeek zijn muur vol bewijs. Het was geen wetenschappelijk dossier. Geen gerechtelijk sluitend rapport. Maar het was een weefsel van waarheden. Van stemmen. Van stiltes. Van patronen die spreken — als je bereid bent te luisteren.

Hij nam zijn notitieboek en schreef op de laatste pagina:

“De wolf laat geen sporen na. Hij laat gevolgen na.

En wie het durft te zien, voelt de tanden in de details.”

Die nacht droomde hij van een rechtbank.

De wolf zat in het publiek. Keek toe. En glimlachte.

Toen Marcos werd opgeroepen als getuige, zei hij alleen:

“Ik heb hem gezien. Maar ik kan hem niet bewijzen.”

“Dan bestaat hij niet,” zei de rechter.

De wolf lachte stil.

En knipoogde.

Slothoofdstuk – De Keuze.

De kamer was stil.

Alle bewijs lag voor hem. Kaarten, notities, opnames, foto's, afgedrukte e-mails, krantenkoppen, getuigenissen in codetaal.

Op zijn muur hing de volledige tijdlijn: van de eerste melding van de wolf tot de verdwijnende ambtenaar. Alles netjes verbonden, alles netjes genoteerd — behalve één ding.

Wat nu?

Marcos zat aan zijn bureau, zijn vingers rustend op het houten oppervlak, alsof hij wachtte tot het hout zelf hem een antwoord zou geven.

*“Als ik dit publiceer...”, dacht hij.
“...dan weten ze dat ik weet.”*

Hij was geen naïeveling. Hij wist dat sommige mensen hun macht niet verliezen, zelfs als je hun gezicht toont. Ze veranderen gewoon van masker.

Maar als hij niets deed, dan bleef de wolf vrij. Dan bleven de mensen geloven dat er niets aan de hand was. En de wolf — die zou doorgaan. In pakken, in netwerken, in excuses.

Hij opende zijn laptop. Startte een nieuw document:

“Dossier L-47: De Wolf van het Waasland”

Hij begon te schrijven. Niet als een aanklacht, niet als een schreeuw, maar als een verhaal. Eén dat waar was, maar dat als fictie kon gelezen worden. Zodat de lezers zelf zouden moeten kiezen: geloof ik dit?

Hij beschreef zijn zoektocht. De lege velden. De mensen die fluisterden. De man in de loods. De glimlach van Van Lucht.

Hij liet het einde open.

*“Wie de wolf wil herkennen, moet eerst in de spiegel durven kijken,”
schreef hij in het slothoofdstuk.*

Hij gaf het geen formele conclusie.

Geen harde aantijging.

Alleen de feiten.

En zijn vraag:

“Wat zou jij doen, als je wist wie de wolf was... maar niemand je geloofde?”

Toen hij klaar was, las hij alles nog één keer door.

Hij aarzelde.

Zijn vinger zweefde boven de knop: Publiceren.

De wolf van het Waasland...

Even voelde het alsof hij opnieuw in de loods stond. De figuur, de ogen, de stem.

“Iedereen is deel van mij,” had de wolf gezegd.

“Maar niet iedereen kiest om te zwijgen.”

Marcos klikte.

De echo's in het Donker...

Het verhaal verspreidde zich traag. Als een rimpeling in stil water.

Sommigen lachten het weg.

Sommigen voelden zich ongemakkelijk.

En enkelen... herkenden iets.

Er kwam geen storm van reacties. Geen arrestaties. Geen krantenkoppen.

Maar op vergaderingen werd plots minder gelachen.

In de wandelgangen werd zachter gesproken.

En in de schaduw... bewoog iets.

Marcos wandelde een maand later opnieuw over het veld bij Stekene. De mist was terug.

Hij stopte even, kneep zijn ogen toe.

En daar, aan de rand van het bos, stond een silhouet.

Een man.

Of een schaduw.

Of een herinnering.

Het hief de hand op.

Geen dreiging.

Gewoon... erkenning.

Marcos knikte.

Hij wist: de wolf was niet verdwenen.

Maar hij was **zichtbaar** geworden.

En soms... is dat genoeg.

A black and white illustration of a smiling, portly man wearing a hat with a small flag on it and a ruffled collar. Behind him, a wolf's head is visible, looking forward with glowing eyes. A full moon is in the background.

de wolf van het Waasland

(auteur: Marc Spandel +AI)

Een wolf dwaalt door het Waasland.
Marcos Spandelijs, ontdekkingsreiziger
en zoöloog, trekt op onderzoek uit.
Wat zal hij vinden in de mistige duisternis?
avonturen van Marcos Spandelijs